

Categoria C

EL JOC

Entrem. Segueixi'm i no es perdi. Ens hem de mantenir units, dintre del laberint no podem separar-nos. Pot veure aquell revolt? Sí? Anem bé. Ja hem passat la primera desviació. A la dreta. Recte una estona i ara haurem d'anar cap a l'esquerra. És un laberint una mica enrevessat, però jo el guiaré. Com pot veure, no només té revolts, també va baixant per nivells. Ara bàsicament estem anant el zig-zag, però un zig-zag molt particular: cap a la dreta fins que s'acabi el tram, baixem de nivell i un salt a l'esquerra: de nou cap a la dreta fins als pròxims graons. Sempre trobem un graó cap amunt i un altre cap avall: hem d'agafar el que baixa. Si no ho fem així ens podem trobar un altre cop on érem a l'anterior nivell. De fet, podem anar pel laberint en totes direccions: amunt, avall, esquerra o dreta, però si no se segueix un ordre, el més probable és que un acabi perdut. Pensi que en un laberint les coses no sempre són el que semblen: poden haver-hi obertures ocultes que es confonen amb el fons, o camins que es desvien subtilment per a desorientar. Però no pateixi, que aquest me'l conec molt bé. Li diré una cosa: el laberint en el qual ens trobem amaga un secret i si no es coneix no es pot veure la sortida.

Ens hem d'afanyar: s'està fent tard. Però anem bé, no trigarem a arribar on jo volia. Sens dubte es preguntarà per què l'he portat a un lloc així. Doncs bé, el motiu és que vull proposar-li una cosa. No és fàcil d'explicar, així que li prego que m'escolti atentament. Veurà, la meva proposició és com... un joc. Però no és un de qualsevol. Li agraden els jocs? A mi, sí. M'agrada jugar, no per guanyar, sinó per sentir l'emoció, per sentir-me viu. El que vull proposar-li és molt especial, perquè serà el meu darrer joc. Veurà, al final de la partida, si vostè guanya... jo moriré.

Veig que s'inquieta, esperi, no digui res, deixi'm acabar. És un joc a mort, però no tingui por, perquè jo faré de víctima; això és un avantatge per a vostè, no? Què li passa? No li agrada la idea de convertir-se en un assassí, oi? Miri: sé que em queda poc temps de vida, però no es tracta d'un suïcidi ni d'eutanàsia. Senzillament, vull morir jugant, jugant al joc més emocionant. Va, no sigui neci. Des del moment que naixem, tots estem condemnats a mort; és injust, no creu?

Per què no poder almenys triar com i quan morir, ja que no entenem el perquè? Veig que els meus arguments no li convencen, així que hauré de demanar-li menys amablement.

Escolti'm atentament: vostè ja a començat a jugar. Des del moment que ha entrat en el laberint s'ha condemnat a jugar: si no ho fa no li mostraré el camí de sortida i ens quedarem tots dos aquí per sempre, és això el què vol? S'enfada amb mi? M'odia? Tant com per matar-me? Si em mata ara no sortirem d'aquí, però si em mata jugant trobarà la sortida. Ja va creixent el seu interès pel joc? Això ja està millor, molt millor. Deixi que li expliqui les regles, segur que li entusiasmaran tant com a mi.

L'objectiu és, precisament sortir del laberint. Jo sortiré primer cap a la sortida; quan hagi fet deu passes vostè sortirà a perseguir-me. L'aniré guiant, perquè amb el meu avantatge no em podrà veure. El jo consisteix en el següent: si m'atrapa, jo li indicaré la sortida i posaré punt i final a la meva vida; però si no ho fa, mai la coneixerà. Com pot veure, no l'obligo a matar-me amb les seves mans, jo mateix ho faré, però només si m'atrapa, i més li val fer-ho perquè només jo conec el camí. Vostè no ha de dir res, limitis a seguir les meves paraules. Començarem ara mateix. Primer comptaré les meves passes d'avantatge. Preparat? Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vull, nou... deu!

Endavant! Comença la cacera! Està nerviós? No és emocionant? Fer de caçador li agradarà, però li asseguro que no hi ha res que doni més tensió que fer de víctima. Vinga, vinga, no es perdi, ah, ah! A la dreta. Recte. Ara baixaré un graó. Cap a l'esquerra. Vinga, no s'equivoqui. Recte, recte, haurà de fer passes més llargues si vol agafar-me. Endavant, endavant! Ara he girat a l'esquerra, o era a la dreta? Bé, haurà d'arriscar-se. En aquest mateix instant em trobo en una cruïlla, quatre camins: enrere no puc anar perquè vinc d'allà, en queden tres. Li diré una petita mentida: si no agafa el de l'esquerra no es perdrà. Ja sé què està pensat: que el vull enredar, i té raó, però no creurà que li posaré tan fàcil!

No li fascinen els laberints? Sovint es fica dintre d'ells fins i tot sense adonar-se'n. De fet, la vida mateixa és un laberint: ningú sap quin camí ha de seguir i tothom va més que perdut sense saber del cert cap a on el portaran les seves

passes; però això és potser perquè volem arribar al final com més tard millor, oi?, ah, ah.

Sap una cosa? En el fons morir no m'espanta tant. El més angoixant de pensar en la mort és provar d'imaginar com serà el no-res, agafa vertigen i tot: com es pot deixar d'existir? No podem recordar com era no existir abans de néixer perquè no teníem encara consciència; tampoc podem saber com serà deixar d'existir perquè sembla una "vivència" més aviat empírica, no creu?, i cap mort ens ha pogut explicar fins ara com li ha anat la seva experiència, je, je... Així que l'únic que podem fer és imaginar. Ara bé: no ha tingut mai la sensació que sempre a existit i sempre existirà? Però la mort és real, almenys la dels altres. Tot recte, ens apropem a la sortida, però ha de córrer una mica més.

Vostè creu en l'etern retorn? Jo, sí. Crec que encara que mori tornaré a néixer i viuré la meua vida exactament igual, almenys mentre trobi algú amb qui jugar el meu joc. (El sento a prop, és a punt d'atrapar-me). Miri! La sortida, allà mateix, por veure-la o encara segueix oculta, per a vostè? Quan m'atrapí la veurà i jo moriré, perquè quan vostè acabi de llegir, jo deixaré d'existir...

Jesús Castellón